

Predikan Kristi Himmelfärds dag 2019

Jes. 61:10-11, Apg. 1:1-11, Luk. 24_49-53

Jag är med er alla dagar..

En ung far har fått ett brev som han gärna skulle ha kastat i papperskorgen, men det kan han inte. Han får inte det. Det är en inkallelseorder till militären i ett land som är i krig. Oändligt många fäder har upplevt detta. Och han vet att det här inte bara berör honom själv utan också hans fru och deras lille son, 4 år gammal. Han vet och förstår att det värsta kan hända; att han aldrig mer kommer hem; hans fru blir änka och hans son faderlös. Vad ska han säga till sin lille son, utan att ljuga?

Han säger så här: *Pappa måste gå ut i kriget, och krig är farligt. Man kan bli skadad och man kan dö, men vad som än händer, så ska du veta att pappa är alltid med dig. Jag är alltid hos dig.*

Är det ärligt att säga så? Jag tror det, för vad en liten pojke behöver är trygghet. Han behöver veta att även om pappa inte är här, så finns han med mig i alla fall.

Jag tror att Jesu lärjungar kände sig ungefär som den här pojken när Jesus började tala med dem om att han skulle lämna dem.

De kände sig vilsna och övergivna. De hade ju följt Jesus i 3 år och utan honom skulle ingenting av det de upplevat ha hänt. De skulle fortfarande ha fiskat i Galileiska sjön eller plöjt i jorden, byggt hus och vad vet jag. Men nu hade han kallat dem till att bli människofiskare, börja den stora fångsten av människor från alla jordens hörn. Men utan honom, hur skulle det gå?

Det hela verkar för stort, övermäktigt. Otryggt. Hittills när de misslyckades kunde de alltid gå till Jesus, veta att han hade

lösningarna, han hade kraft och auktoritet över onda andar, sjukdomar och över själva naturen: Men nu ska de alltså fortsätta allt detta själva, utan Jesus.

Det är nu Jesus börjar tala om Anden, kraft från höjden. Han ska lämna dem, men ändå inte. Han ska vara med dem, men på ett nytt sätt. Det är bara de, dessa första apostlar och lärjungar, människor som levde i Israel för 2000 år sedan som har sett, hört och umgåtts med människan Jesus. Inga andra, under generationerna därefter. Om kristen tro skulle vara beroende av att Jesus finns här, fysiskt närvarande, skulle den förstås ha dött efter den första generationen kristna. Men den gjorde den inte. Den lever här och nu, och Jesus är med oss här och nu. Han är inte borta, någon annanstans.

Men han är ändå borta, som den lille pojken pappa som måste gå ut i kriget. Men pappan vill att pojken ska känna att han är med, att han finns där med sin närvaro, inne i pojken, i hans tankar och känslor. Det kommer att ge honom trygghet och mod.

Och precis så vill Jesus att hans lärjungar ska känna sig när han lämnar dem. De ska vänta i Jerusalem, säger han, tills de blir rustade med kraft, tills de blir döpta med helig Ande.

Det är inte meningen att de nu ska ta över det han har påbörjat, och göra det helt med egna krafter, med sin egen uppfinningsrikedom och begåvning. Om de försöker med det kommer de att misslyckas, bli trötta och uppgivna.

De behöver Andens kraft, och de ska få den snart.

Men nu är det alltså avskedets stund. Den Jesus de ha lärt

känna och varit tillsammans med, dag och natt i flera år, lyfts bort, försvinner ur deras åsyn, så som han har gjort nu flera gånger under de 40 dagarna efter sin uppståndelse, då han varit tillsammans med dem och talat med dem om Guds rike. Den undervisningen handlade säkert om det om nu skulle komma, när han lämnade dem. Hur budskapet, evangeliet ska föras ut, hur de ska vittna om honom och vad han sade och gjorde, men också om att de inte kommer att bli populära och omtyckta överallt, precis som han själv. Många kommer att tro och öppna sig för evangeliet, andra kommer att vara likgiltiga eller fientliga, då som nu.

Men det viktigaste med allt detta, kyrkans och kristendomens utbredning över världen, är att han kommer att vara med, leda och stärka sin församling. *Utan mig kan ni ingenting göra*, säger han till oss. Om han inte är med, om han inte är Herre och centrum i kyrkan och församlingen, är allt förgäves, då är det vi håller på med tomt prat och tidsfördriv.

Kraften från himlen, dopet i den helige Ande, är inte överkurs, utan själva grunden för att kyrkan ska leva och växa.

Utan Jesu närvaro genom den helige Ande är kyrkan ett tomt skal, möjligen med en vacker yta, fina lokaler, anställda och pengar till en livlig verksamhet, men ändå tom.

När nu Jesus lämnar världen, så att han inte mera är en begränsad människa, betyder det också att han nu kan vara överallt, med oss alla, var vi än finns.

Han kan möta oss var som helst, närsomhelst och hur som helst.

Han har lovat att var två eller tre är församlade i hans namn så är han mitt ibland oss. Två, tvåhundra, eller tvåtusen, spelar ingen roll.

Miljoner, miljarder människor tror på honom, ber till honom och han kan vara lika nära var och en som han var när han vandrade på jorden.

Han är nära dig och mig, och hans närvaro är livet och kraften i vår tro.

Jesu lärjungar tänkte sig att Jesus skulle upprätta det gamla fallna Israelitiska kungadömet, men det Jesus talade om var inte ett jordiskt rike, utan ett rike som samtidigt syns men ändå inte syns. Guds rike är inom er, säger han. Ändå syns det, i kyrkan och församlingen. Det syns i våra kyrkobyggnader, i korsen på tornspirorna, i vår gudstjänst, i dopet och nattvarden, i den vigda jorden på kyrkogården, och det syns i det som är lika påtagligt, i våra kristna liv, där vi försöker följa Jesus och älska våra medmänniska som oss själva.

Men allt detta är byggt och skapat med den helige Andes kraft.

Kyrkan är ingen förening, ingen mänsklig sammanslutning av likasinnade, utan en levande kropp, där Jesus är Herre. Det är hans liv som genomströmmar kroppen, annars vore den död. Det är Andens kraft som vi behöver vara öppna för och liksom apostlarna, vänta på.

När vi ser Jesus återvända till Fadern så vet vi att han nu finns på Faderns högra sida, och där manar gott för oss alla och för sin kyrka, som han leder, i alla tider, alltid och överallt.